

már tízszer ment körül a tenyérnyi kövön,
 minden pillanatban nyújtogatta szarvait,
 s mindég be kellett ijedten húznia!
 Végül kifárasztották az ellenséges, hideg habok
 és megpihent börtöne közepén.
 Megsajnáltam a szegény csigát,
 a partra tettem,
 eredj utadra,
 földünk kicsinyke kék virága!
 Én is tovább indultam vidáman,
 hiszen olyan jó szabadnak lenni,
 és még jobb szabadságot osztani!
 Még egyszer visszanéztem a part felé,
 ahol olyan hatalmas voltam, egy élet ura!
 Már két csiga küszött egy páfránylevelen,
 és kék volt mind a kettő, mint az ibolya.

VERESS MIKLÓS

IKON FEKETE KRISZTUSSAL

1.

Fejem fölött a semmi
 Magam alkotta rendben
 Arcomat meglegyinti
 Szárnyhegyével a minden

2.

Iszonyvá vált anyámból
 Szólít a kín dadogva
 Sebek rózsája lángol
 Eszmélet csipkebokra

3.

Onnan néz vak közönnyel
 Ki érzi jól hogy nincsen
 Ki látja jól hogy könny ver
 Az irgalmatlan isten

4.

Mint hülyék álma bámul
 Égboltozatnyi kék szem
 Hűvös parancsa rámhull
 Tudom hogy nem menekszem

5.

Hóhér s király alattam
 Röhögi hogy e népért
 Zsigereim eladtam
 Egy tálnyi öröklétért

6.

Nem vallottam be úgy sem
 Bármilyen korbáccsal vertek
 Hogy nem én vagyok jaj isten
 Nem én voltam a gyermek

7.

Hiába tépték húsát
 Nem árulta el mégsem
 Ez a test hogy hazugság
 Megváltó szenvedésem

8.

Hitek szikéje ágál
 A bűzhödő talányban
 Ez a lét nem elég már
 Hogy undorom kihányjam

9.

Szavam már megtagadták
De végül fölkiáltok
S bemocskolt áhítattá
Nemzem át a világot

10.

Lándzsa megszakasztja
Zuhog oldalam gennye
Nyúlott nyelvem az ostya
Herém csengettyű nyelve

11.

Beleim szent edények
Koponyám ezüst kancsó
Szívem kék kehellyé lett
Vesém szenteltvíztartó

12.

Olvasó szemgolyómból
Illatos hajamból tömjén
Ima a fájdalomból
A rettegésből törvény

13.

Kint és bent csak a semmi
Hiszen ez volt az ára
Hogy örök szóvá lenni
Jöttem a Golgotára

14.

Hol-nem-volt ikon e festmény
Címe szerzője nincsen
A szédület keresztjén
Függ és néz rám az isten

RONDÓ

Kés és pohár az asztalon
a szemben folyók fényei
látom magamat ringani
széttárt karokkal szabadon
Moccan kezem hát megfogom
hogyan tudnám magam védeni
Kés és pohár az asztalon

Zizzen a nyárfa ágai
között az ég Én hallgatom
Madarak röptét így szegi
zuhanássá az irgalom
Kés és pohár az asztalon

ŐSZI TÍZSOROS

Rozsdahalál a lombokon
most minden elmúlás rokon

mígnem e sugár is elszalad
homály támad egy perc alatt

most minden utolszor ragyog
kérgek szemek és kék bogyók

s ködből a lomb az ágakon
s verdes a vers is száll vakon

hinnéd csak hó de tolla hull
magad se tudod hova hull